

PIRMAS SKYRIUS

PRADŽIŲ PRADŽIA

Per savo trumpą gyvenimą Mišrūnas Maksius nebuvo sutikęs nė vienos gyvos būtybės, kuri su juo būtų elgusis draugiškai ir maloniai. Sulaukęs vos trijų savaičių jis už skardinę alaus ir pakelį bulvių traškučių buvo parduotas vienam vyrui, vardu Dabslis.

Grįžęs namo Dabslis nusitraukė skrybėlę, o Maksių nugarūdo į kampą.

– Tupėk čia, – įsakė ir ant grindų sprigtu numušė keptą pupą nuo savo geltonos languotos kaklaskarės. Paskui išsidrėbė ant sofos ir įsijungė filmą apie kaubojus.

Bet Maksius buvo apdovanotas net ir šunims neįprastai jautria klausa ir triukšmingi garsai jį baugino. Todėl, kaubojams pradėjus šaudyti, jis susigūžė kamputyje ir ėmė kaukti iš baimės.

– Ė! – užriko Dabslis. – Regis, liepiau tau užčiaupti snukį!

Tada nutempė Maksių į spintą po laiptais ir užtrenkė duris.

Stiprus trenksmas taip išgąsdino Maksių, kad šis metėsi spintos gilumon ir pasislėpė.

Virpédamas vienui vienas
aklinoje tamsoje vargšas spéliojo, kas
dabar jo laukia.

Tą vakarą jo ausys sugavo nuostabų, dar
niekad negirdėtą garsą. Jis buvo labai panašus į
raudą, bet iš tikrųjų tai buvo šis tas daugiau; tas
garsas pleveno, vilnijo, liejosi daina visu jo kūnu.

Vargiai drįsdamas kvépuoti Maksius kiūtojo
spintoje ir klausėsi.

Staiga skambesys liovėsi, ir girdėtis liko tik
kietai įmigusio Dabslio, tįsančio ant sofos su savo
plačiomis baltomis kelnėmis, knarkimas.

Rytojaus dieną Dabslis parsinešė namo šūsnį
kortelių su paveikslėliais.

– Nagi, mišrūne! – tarė jis vilkdamas Maksių
į šviesą. – Pažiūrėkim, ar rasim kur nors tavo
snukį!

Tačiau stebeilydamas į korteles Dabslis ėmė vis
labiau niauktis. Jis prisimerkė, papurtė galvą ir jo
žandai ėmė tirtėti kaip braškiniai pudingai.

– Pinigai išmesti kaip į balą! – suriko jis vis labiau kaisdamas. – Tavęs nėra šitose kortelėse! Nė vienoj!

Pagautas įsiūčio, jis stvėrė nuo virtuvės stalo lėkštę ir sviedė ją per visą kambarį. Maksius žaibiškai pasilenkė ir lėkštė, atsitrenkusi į sieną jam virš galvos, subyrėjo į šipulius.

Maksius nėmaž nenučiuokė, ką visa tai reiškia.

Užšliaužęs už sofos jis ėmė bailiai žiurksoti į lėkštės duženas.

Ketvirtą dieną kažkas pasibeldė į lauko duris. Tai buvo liesas, išblyškęs vyrukas, nešinas maišu. Jo rankos tirtėjo. Gerai įsižiūrėjęs Maksius pamatė, kad jis viso labo tik vaikinukas.

– Feri! – šuktelėjo Dabslis. – Pačiu laiku! Ar atnešei, ko prašiau?

– Tikiuosi, –
jaudindamasis atsakė Feris.

Jis papurtė maišą ir iš jo išsiritė kalytė. Ant kaklo ji

segėjo mėlyną antkaklį su auksiniu pakabučiu.

Viauktelėjusi iš nuostabos ji įrėmė akis į Dabslį.

– Parvesk mane namo, – pareikalavo. –

Tučtuojau parvesk mane namo!

Net jei tiedu ir būtų ją išgirdę, vis tiek nebūtų supratę jos žodžių.

Užtat Maksius viską suprato kuo puikiausiai.

Dabslis iškėlė šuniukę ir ėmė įdėmiai apžiūrinėti.

– Ei! – suurgė ji. – Nuleisk mane žemėn!

Bet Dabslis toliau stebeilijo į paskleistas ant stalo korteles, o paskui pasisuko į Ferį.

– Kvaily tu! Jos irgi nėra kortelėse! Dabar teks atsikratyti abiejų!

– Stokit! – sulojo Maksius išbėgdamas iš už sofos. – Palikit ją ramybėje!

– Liaukis inkštęs, tu niekam tikęs šunpalaiki! – subaubė Dabslis.

Jis čiupo Maksių už pakarpos ir įgrūdęs į spintą su trenksmu uždarė duris. Pastatęs vieną ausį,

Maksius girdėjo, kaip bilda žingsniai, o paskui užsiveria lauko durys.

Kiek vėliau pasigirdo plono balselio šnabždesys:

– Ei, tu viduje, labas! Kuo tu vardu?

Maksius švelniai paleteno spintos duris.

– Aš Maksius, – atsiliepė.

– O aš – Pesė, – atsakė balsas. – Gaila, kad
tave užrakino patamsyje.

Maksius išgirdo krebždėjimą, o paskui – vieną
po kito duslius smūgius.

– Ką darai? – paklausė jis.

– Bandau tave išvaduoti, – paaiškino Pesė.

Stukt!

– Jau tuoj.

Stukt!

– Beveik.

Stukt!

– Kitas smūgis bus paskutinis.

Maksius suglumo. Tokia
menka kalytė, o manosi esanti pajėgi pralaužti

storas medines spintos duris! Kaip?! Praėjus dvidešimčiai minučių jis tebesuko galvą, tik staiga pasigirdo dunkst ir durys atsivėrė. Ant jų dantimis įsikandusi į rankeną kybojo Pesė.

Išvydusi Maksių ji paleido rankeną ir nukrito ant grindų.

– Štai ir jis, – tarstelėjo Pesė. – Sveikas sugrįžęs į dienos šviesą.

Maksius spoksojo į ją išpūtęs akis.

– Neįtikėtina! – aiktelėjo. – Kaip tau pavyko?

– Draugai niekada nepalieka tavęs vieno, – pasakė Pesė. – Nejau tavęs šito niekas nemokė?

